

NETFLIX serialas
Sweet Magnolias

Puikiosios Magnolijos

Sherryl
Woods

Sausmedžiu kvepianti vasara

Nugalėjus baimę galima vėl džiaugtis gyvenimu

svajonių knygos

Sherryl
Woods

Sausmedžiu
kvepianti
vasara

Romanas

Vilnius
2023

1

Stebėtinai vėsią pirmą birželio dieną Reilina stovėjo virtuvės tarpduryje. Ji su nerimu stebėjosi į užpakalinį kiemą, kuriame prieš dvi minutes dar žaidė Saros vaikai, Tomis ir Libė. Dabar buvo matyti tik dvimetė Libė. Ji stovėjo šalia atidarytų tvoros, juosiančios visą kiemą, var-telių.

Prapuolus Tomiui Reiliną iškart užliejo panika.

– Libe! – šūktelėjo ji. – Mieloji, ateik čia! Kur Tomis?

Netvirtai eidama pas Reiliną mergaitė didelėmis pil-nomis ašarų akimis parodė į gatvės pusę.

– Einam namo, – paliepė Reilina. Vienu metu ji gali su-sidoroti tik su vienu pradingusiu vaiku. Moteris sugriebė Libę į glėbį, tada nubėgo prie paradinių durų ir atvėrė jas, norėdama pasižvalgyti po gatvę. Tomio niekur nebuvo matyti. Penkiametis negalėjo labai toli nuklysti per tą laiką, kai ji buvo virtuvėje, įtikinėjo save Reilina. Tik aki-mirką nusisuko įdėti į lėkštę sausainių ir įpilti limonado į tris stiklines. Dvi minutės, gal trys.

Paprastai, auklei išėjus su reikalais, Reilina parsives-davo vaikus namo, bet buvo labai graži diena, tad nu-sprendė leisti jiems toliau žaisti kieme. Ką ji sau galvojo? Atsikrausčiusi gyventi pas Sarą ir jos šeimą, siaubingai

bijojo, kad, jai prižiūrint vaikus, gali nutikti kas nors panašaus. Ėmėsi visų įmanomų atsargumo priemonių, jog to išvengtų. Ir štai, viena klaida, ir visos jos didžiausios baimės išsipildė.

Atlapojusi duris Reilina suriko iš visų plaučių:

– Tomi!

Jai pavyko peržengti per slenkstį, bet tik kelis centimetrus. Kai prisivertė žengti dar vieną žingsnį, o tada dar vieną, panika, kurią pajuto supratusi, jog Tomis dingo, išaugo šimteriopai. Prireikė visų valios pastangų, kad nepultų atgal į vidų. Taip smarkiai suspaudė Libę, kad mergaitė suunkštė priešindamasi.

– Atleisk, mažyte, – tarė Reilina.

Ji dar kartą pašaukė Tomį, bet atsako neišgirdo. Susierzinimas varžėsi su siaubu. Tomis žinojo taisykles. Žinojo, net jei ir nesuprato, kad Reilina negali išeiti iš namų ir lakstyti paskui jį. Bet jis buvo smalsus ikimokyklinukas, kuriam taisyklės mažai tereiškė. Berniukas tikriausiai nesuvokė, kad mintis palikti saugų namų prieglobstį ją gąsdina. Kartais ji ir pati to nesuprasdavo.

Nuo tada, kai pabėgo nuo smurtaujančio vyro, Reilina vis dažniau užsidarydavo namuose, bijodama visko, kas yra už jų ribų, už jų sienų. Regis, buvo visai nesvarbu, kad Polas Hamondas saugiai tupi už grotų ir liks ten bent jau dar kelis mėnesius. Moteris negalėjo prisiversti išeiti iš namų. Tiesą sakant, jai tik blogėjo, o ne gerėjo.

Galynėdamasi su gerklę smaigiančia baime, virpančiomis galūnėmis ji prisivertė nulipti nuo paskutinio laiptelio ir pastatyti koją ant šaligatvio. Nebegalėdama žengti daugiau nė žingsnio, vėl ėmė šaukti.

– Tomi Praisai! Tučtuojau grįžk į kiemą!

Ji dairėsi po gatvę visomis kryptimis, tikėdamasi, kad berniukas iššoks iš už krūmo kreivai šypsodamasis, manydamas, jog laimėjo kažkokias kvailas slėpynes.

Tačiau medžiais apsodintoje tylioje gatvėje nebuvo matyti jokio judesio. Mažesni rajono vaikai tikriausiai namuose užkandžiavo, grįžę iš mokyklos. Dar po valandos turbūt būtų buvęs tuzinas vaikų, galinčių jai pasakyti, kuria kryptimi nuėjo Tomis, bet šiuo metu nė vieno nesimatė.

Reilina stengėsi nurimti, primindama sau, kad Serenitis saugus ir gana mažas miestas, tad beveik visi atpažins Tomį ir parves jį tiesiai namo. Deja, šią mintį stelbė baimė dėl daugybės galimų grėsmių.

Ji bandė sakyti sau, kad jei prie vaikų būtų prisiaritinęs koks nepažįstamasis, vienas jų arba abu būtų pradėję rėkti. Jie išmokyti saugotis tokio pavojaus. Net Libė jau žinojo, jog reikia saugotis nepažįstamų žmonių. Kad nebuvo girdėti jokių išgąstingų šūksnių, Reiliną šiek tiek guodė.

Visa tai sukosi jos galvoje, regis, amžinybę, bet tikriausiai tetruko ne daugiau nei dvi minutes. Reikia priimti sprendimą. Ji galėjo įveikti baimę ir pamėginti paėjėti toliau nuo laiptų arba išsikviesti pagalbą. Turėdama galvoje, kaip seniai nebuvo išėjusi iš namų, pasirinko būti protinga ir paminti išdidumą. Nebenorėdama gaišti nė vienos brangios minutės, paėmė belaidį telefoną ir surinko skubiosios pagalbos numerį.

Tada paskambino į Sereničio radijo stotį, kurioje Sara vedė rytinę pokalbių laidą. Ji dažnai pasilikdavo

pasibaigus laidai, tardavosi dėl svečių dalyvavimo kitose laidose. Į skambutį atsiliepė stoties savininkas ir būsimasis Saros vyras Trevis Makdonaldas.

– Aš labai atsiprašau, – tarė Reilina, stengdamasi užgniaužti ašaras, ir ėmė padrikai pasakoti: – Prisiekiu, Trevi, buvau nusisukusi vos kelias minutes ir bandžiau eiti jo ieškoti. Tikrai bandžiau. Dabar stoviu ant šaligatvio, tu žinai, kaip seniai nebuvo taip toli nuėjusi. Paskambinau į šerifo nuovadą. Pavaduotojas jau pakeliui.

– Viskas gerai, Reilina. Viskas bus gerai, – patikino Trevis, nors ji girdėjo įtampą įprastai ramiame jo balse. – Perduosiu Sarai, kas nutiko, būsime po penkių minučių. Nepanikuok. Tomis tikriausiai žaidžia kur nors kaimynystėje. Paskambink Linai.

– Ji tikrai būtų išgirdusi, kai ji šaukiu, – paprieštaravo Reilina. – Paskubėk, Trevi, prašau. Eičiau ieškoti pati, bet nežinau, ar įstengsiu.

Trevis, tebūnie jis palaimintas, nepriekaištavo dėl fobijos, užvaldžiusios jos gyvenimą. Jis tik patikino, kad jau važiuoja.

– Paskambink kaimynei, – pakartojo jis. – Numeris užrašytas ant skelbimų lentos virtuvėje šalia telefono. Lina padės, kol mes atvažiuosime.

– Žinoma, – tarstelėjo Reilina, širsdama ant savęs, kad pati apie tai nepagalvojo.

Kai susisieki su kaimyne, ši priminė jai, kad jos dukra šią popietę yra darželyje.

– Nemačiau Tomio, bet tuoj ateisiu padėti jo ieškoti, – pasakė Lina.

– Geriau neik pas mane, – tarė jai Reilina. – Jei gali, paieškok gatvėje, einančioje link centro, ir pasikviesk dar kelis kaimynus. Kai tik Trevis pasirodys, nusiūsiu jį priešinga kryptimi. Tomis negali būti toliau nei už kelių kvartalų.

– Taip ir padarysiu, – pažadėjo Lina, tada padvejojusi ištarė: – O tau viskas gerai? Gal reikia ko nors, kol neišėjau ieškoti?

– Ne, man viskas gerai. – Tiesą sakant, pradėjusi kai ką daryti, veikti kaip paieškos veiksmų koordinavimo centras, pagaliau ėmė rimti. Tai ji gali padaryti. Gali pasirūpinti Libės saugumu, skambinti, koordinuoti veiksmus, net laukti Tomio, kol šis grįš namo iš nuotykių, į kurių išsirusė. Virpėdama iš palengvėjimo, kad kiti šiuo metu daro tai, ko ji neįstengia, Reilina atsisėdo ant viršutinio laiptelio ir ėmė laukti.

Reilina sėdėjo ant laiptų su telefonu ir buteliu limonado rankoje, laikydama glėbyje Libę, ir žvalgėsi į gatvę ieškodama nors kokio nors Tomio pėdsako ar bent Trevio su šerifo pavaduotoju, kurių pažadėjo atsiųsti šerifo nuovada.

Kai laukti prailgo, ji vėl pabandė nusileisti iki šaligatvio. Nors ir giliai kvėpavo, sakė sau, kad šiandien jau kartą pavyko tai padaryti, delnai ėmė prakaituoti. Širdis pradėjo daužytis, oras strigo gerklėje. Akyse ėmė kauptis pykčio ašaros. Po galais, ji turėtų sugėbėti nulipti nuo to mažo laiptelio! Tai juk ekstremali situacija, o iš jos – jokios naudos.

Pirmą kartą nuo tada, kai pasidavė baimėms ir susitaikė su tokiu apribotu gyvenimu, Reilina suvokė, kiek

daug gali būti pastatyta ant kortos. Tokiu metu vaikus prižiūrėdavo auklė, bet Sara, pasikliaudama Reilina, patikėdavo jai pavaduoti auklę ir pasirūpinti vaikų saugumu, jei kartais liktų su jais viena, nors ir trumpam. Ji nuvylė Sarą, nuvylė Tomį.

Koneveikdama save Reilina suvokė, kad jiems visiems reikėjo būti protingesniems. Bet koks su ja praleistas laiko tarpas buvo per ilgas, ypač Tomiui, kuris iš tėčio paveldėjo užsispyrimą ir atkaklumą, o ir įsivaizdavo, kad yra jau didelis berniukas. Kasdien darėsi vis savarankiškesnis.

Reilinai pirmiausia reikėjo pasipriešinti ir atsisakyti prižiūrėti vaikus net ir vieną valandą, net ir penkias minutes. Sara buvo pasiryžusi įtikinti draugę, kad ji tebėra normali, o ne išskydusi, bet Reilina privalėjo įrodyti, jog rizika per didelė. Jei berniukui kas nors nutiks, niekada sau neatleis.

Kai Trevio automobilis įsuko į kiemą ir Sara iššoko iš jo, beveik nespėjus vairuotojui nuspausti stabdžių, Reilina kone susmuko iš palengvėjimo.

– Atsiprašau. Labai, labai atsiprašau, – vis kartojo ji, kol Sara ją stipriai apkabino ir liepė liautis nerimauti. Ironiška, kad Tomio mama guodė ją, nors turėjo būti atvirkščiai.

Vos išvydusi Trevį Libė ištiesė rankas. Ji neabejotinai dievino savo būsimą patėvį. Trevis paėmė Libę iš Reilinos rankų ir priglaudė.

– Viskas bus gerai, – tvirtai kartojo Sara, nors akyse šmėžavo baimė. – Tomis negalėjo toli nueiti. Bet kas čia nutiko? Trevis mėgino pasakyti, bet nieko nesupratau per apėmusią baimės miglą.

Reilina pakartojo tai, ką sakė Treviui telefonu.

– Auklė išvažiavo nupirkti šio to vakarieni. – Ji pažvelgė į laikrodį ir pamatė, kad nuo sujudimo pradžios nepraėjo nė pusvalandis. – Turėtų grįžti bet kurią akimirką. Prisiekiu, nususukau nuo Tomio ir Libės vos kelias minutes. Kai atsigrėžiau, varteliai buvo atviri, o Tomis dingęs. Negalėjau patikėti savo akimis.

– Na, aš galiu patikėti, – pareiškė Sara. – Jis slidus kaip koks žalčiukas. Nuolat bando pasprukti, net kai mudu su Treviu akylai prižiūrime. Sužinojo, kur gyvena jo draugai, ir veržiasi eiti jų aplankyti. Nesuvokia, kad reikia gauti leidimą. Taip tikriausiai nutiko ir šiandien.

– Lina beldžiasi į kaimynų duris, – pasakė Reilina. – Jei būtent taip ir nutiko, ji greit grįš su naujienomis. – Ji pažvelgė Sarai į akis, nenorėdama, kad ši imtų dar labiau nepasitikėti savo buvusiu vyru. – Ar nemanai, kad jį galėjo pasiimti Valteris, nesiteikęs užteiti į namus ir man pranešti?

Sara papurtė galvą.

– Jau jam skambinau papasakoti, kas nutiko, jei atvirai, norėjau patikrinti, ar jis dalyvauja susitikime dėl reklamos, kaip ketino šią popietę. Paskambinau į įmonę, o ne į mobilųjį, kad įsitikinčiau.

– Ačiū Dievui nors už tai, – pasakė Reilina. Kaip tik tuo metu priešais namą sustojo šerifo nuovados automobilis.

Ji tikėjosi pamatyti vieną iš seniai dirbančių šerifo padėjėjų arba patį pilvotą šerifą, todėl apstulbo išvydusi iš automobilio išlipantį aukštą, liekną policininką, tikrą vyriškumo įsikūnijimą. Jis buvo aštrių, kampuočių skruostikaulių, vešliais rudais plaukais, o kai nusiėmė lakūno

stiliaus akinius, veriantis žvilgsnis būtų galėjęs sužadinti tūkstančius moteriškų fantazijų.

Įtūžusi ant savęs, kad nepaisydama ištikusios krizės nužiūrinėja vyrą kaip kokia įsimylėjusi paikšė, Reilina gurkštelėjo ledinio limonado ir sudrėkino staiga išdžiūvusią gerklę.

Tikėdamasi apklausos ji išsitiesė ir laukė, bet vyras apėjo policijos automobilį ir atidarė keleivio dureles. Pro jas išlipo Tomis, džiaugsmingai išsišiepęs dėl patirto nuotykių.

– Pasivažinėjau policijos automobiliu, – pranešė Tomis. – Man leido įjungti sireną.

Sara suklypo ir apsikabino Tomį. Ašaros dabar tekėjo upeliais. Tada ji atsitraukė nuo jo per rankos atstumą, veidas sugriežtėjo.

– Jaunuoli, ar bent nutuoki, į kokią bėdą pakliuvai? Ką sau galvojai, eidamas iš kiemo be leidimo? Žinai, kad negalima eiti ten, kur Reilina negali tavęs matyti.

Tomio smakriukas iškalbingai suvirpėjo. Jis metė prasikaltusį žvilgsnį į Reiliną.

– Išgirdau ledų autobusiuką, turėjau monetų kišenėje, nes žinojome, kad Fredis greitai atvyks. Maniau, kad pats galiu jį susirasti.

Reilina kone suaimanavo. Žinoma, kad jis bėgtų paskui ledus, nors Fredis Vilsonas paprastai važinėdavo tik vėlyvą popietę ir įprastai sustodavo priešais namą, kad Reilina ar auklė galėtų matyti, kaip Tomis perka ledus.

– Ieškojau, bet negalėjau rasti Fredžio, – susigraudino Tomis. – Tada pasiklydau. Policininkas mane rado. Žinojo mano vardą. – Berniukas sunerimęs pažvelgė į

mamą. – Juk tai gerai, tiesa? Policininkai mūsų draugai, ne nepažįstamieji.

Sara linktelėjo.

– Taip ir yra.

– Radau jį Ažuolų gatvėje, – pranešė šerifo pavaduotojas, vis dar nepritariamai žvelgdamas į Reiliną. – Jis neblogai pasivaikščiojo.

– Karšta ir noriu gerti, – pasakė Tomis. – Ar galiu su Libe atsigerti limonado ir suvalgyti sausainių?

– Limonado gali, bet jokių sausainių, – griežtai atkirto jam Sara. – Tada eisi į savo kambarį, pasikalbėsi su manim ir Treviu apie išėjimą iš namų be suaugusiojo. Spėju, kad tavo tėtis, kai atvažiuos, irgi norės šį tą pasakyti.

Sara pasisuko į šerifo pavaduotoją.

– Labai dėkoju, kad suradote jį ir parvežėte namo.

– Nebuvo sunku, – atsakė jis, tada nukreipė žvilgsnį į Reiliną. – Ponia, jei jūs atsakinga už vaikus, turite juos atidžiau prižiūrėti. Jei kas nors panašaus ir vėl nutiks, kils rimtų pasekmių.

Reilina krūptelėjo nuo jo smerkiamo tono, nors vargiai galėjo ginčytis.

– Patikėkite, daugiau taip nenutiks, – patikino ji.

Vos tik grįžusi vidun, ji ketino peržvelgti skelbimus ir rasti kitą vietą apsistoti. Gana ilgai sėdėjo Sarai ant sprando. Reilina visada ketino nusipirkti šitą namą iš draugės, kai ši susituoks su Treviu ir apsigyvens jo name, bet dabar apie pasilikimą iki tol jau nė kalbos negali būti. Po šio įvykio Sara tikrai tai supras, o jei nesupras, Reilina pasitelks Trevį, jų draugę Enę ar kitą žmogų, kad padėtų paprotinti Sarą. Galų gale, Sara negali rizikuoti savo vaikų gerove, net ir norėdama apginti savo geriausią draugę.

* * *

Deja, Sara neklausė proto balso. Iškart po vakarienės Reilina pranešė apie planus išsikraustyti, bet Sara nenorėjo apie tai nė girdėti. Reilinos nuostabai, Trevis ją palaikė. Net Enė atėjo nešina kūdikiu įkišti savo trigrašio. Reilina jau tikėjosi, kad bet kurią akimirką pasirodys visas Puikiųjų Magnolijų pulkas, kad suteiktų pastiprinimą. Kai jos susivienydavo, tapdavo nesulaikomos. Visi Serenityje tai žinojo.

– Tu neišsikraustysi vien dėl to, kad kažkoks vyras, kurio nė vienas mūsų iki šiol akyse nėra matęs, sukriatikavo tave, nežinodamas visų aplinkybių, – pareiškė Sara. – Visus tuos krepšius, kuriuos susidėjai, gali nešti atgal į savo kambarį ir išsikrauti.

– Pritariu, – įsiterpė Trevis. – Tai, kas nutiko šiandien, galėjo nutikti kiekvienam iš mūsų.

– Bet nutiko man, – paprieštaravo Reilina, – ir aš nieko negalėjau padaryti, tik šaukti Tomį, o tada skambinti telefonu. Jūs būtumėte bėgę paskui jį. Jam niekada nebūtų pavykę nusigauti iki pat Ažuolų gatvės, jei būtumėte buvę namuose.

– Pasielgei būtent taip, kaip reikėjo pasielgti, – ginčijosi Sara. – Paskambinai į šerifo nuovadą.

– To neužteko, – atkirto Reilina. – Esu dėkinga tau, kad priėmei pas save ir visą šį laiką kenti mano nesąmones, bet tai turi liautis. Nenoriu sukelti pavojaus tavo vaikams.

Sara susiraukė išgirdusi jos ryžtingą toną.

– Aš tik žinau, kad mano vaikai tave myli. Tu viena geriausių mano draugių ir šiuo metu tai tavo namai. Čia jautiesi saugi. Kol pasijusi stipresnė ir iš tikrųjų norėsi

išsikraustyti, kad pagyventum viena pati, liksi su mumis, kalba baigta.

Reilina žvelgė į ją susierzinusi ir kartu nustebusi.

– Kaip gali to norėti po to, kas įvyko?

– Nes myliu tave, mulke. Kaip Trevis ir sakė, tai, kas nutiko šiandien su vaikais, galėjo nutikti ir man, ir jam.

– Paklausk jos, – pritarė Enė supdama Mege. – Trevoras pabėga nuo manęs akimirksniu. Prisiekiu, vieną dieną, eidama į prekybos centrą, vesiuosi tą berniuką prisirišusi už pavadėlio. Kas galėjo pagalvoti, kad tokio amžiaus vaikai taip greitai juda? Jų kojytės tokios trumpos, dėl Dievo meilės. Žinoma, Tajų ištinka priepuolis, kai išgirsta mane taip kalbant, bet juk ne jam tenka dairytis po žmonių perpildytą prekybos centrą, bandant pastebėti vaiką kojų jūroje.

Ji pažvelgė į Reiliną.

– Be to, Trevoras mano posūnis, todėl jaučiu dar didesnę atsakomybę. Jei kas jam nutiktų man jį prižiūrint, nežinau, ar Tajus kada nors atleistų. Tad, matai, suprantu, kaip jautiesi, Reilina. Puikiai įsivaizduoju, kaip baisu turėjo būti.

– Aš irgi, – pasakė Trevis, žvelgdamas į Sarą. – Kas kart, kai pasiimu Libę ir Tomį, mane užgriūva didelė atsakomybė. Žinoma, taip jausčiausi ir būdamas jų biologinis tėtis, bet, kaip Enė sakė, manau, kad kažkodėl sunkiau būti jų patėviu arba tavo atveju – drauge, kurios priežiūrai jie paliekami.

Jie vertė niekais visus Reilinos argumentus. Tačiau jai buvo likę dar vienas.

– O kaip dėl Valterio? – paklausė ji Saros. – Esu tikra, kad jis turi ką apie tai pasakyti. Ar nori jam suteikti pretekstą kreiptis dėl vaikų globos perėmimo?

Iškart po skyrybų globos klausimo paminėjimas būtų Sarą mirtinai išgąsdinęs, tačiau dabar ji numojo į tai ranka.

– Tikėjau si ko nors tokio, tad tiesiai šviesiai paklausiau Valterio, ar jis ketina kelti vėją dėl to, kas šiandien nutiko. Jis pasakė, kad ne, ir buvo nuoširdus. Esu tuo tikra.

Ji paėmė Reilinos ranką ir paspaudė.

– Tu jam patinki, mieloji. Neįsivaizduoju, kaip sugebėjai to pasiekti, bet jis laiko tave drauge. Kai leidau suprasti, jog jis gali panaudoti tai siekdamas vaikų globos, žiūrėjo į mane kaip į pamišėlę. Pasakė, kad visa tai jau seniai praeitis, sutinka, jog vaikams geriau gyventi su manimi, ir neketina įverti tavęs į tokią kovą. Tuoj jam paskambinsiu ir jis galės pats tau tai pasakyti, jei nori išgirsti iš jo lūpų.

– Nereikia, – atsakė Reilina. – Bet jūs visi elgiatės pernelyg supratingai, įskaitant ir Valterį. Svarbiausia – vaikų saugumas. Akivaizdu, kad jiems su manimi nesaugu.

– Gerai, galime tai išspręsti, – ryžtingai pareiškė Sara. – Nuo šiol tu neliksi su jais viena, net ir kelioms minutėms, bet tai vienintelis dalykas, kuris pasikeis. Čia tavo namai ir taškas. Gali nevargti bandydama pakeisti mano nuomonę.

Reilina suirzusi atsiduso, vis dėlto pajuto šioki toki palengvėjimą.

– Labai tai vertinu, tikrai, bet nesuprantu, kaip jūs galite būti tokie supratingi. Leidau Tomiui išsmukti iš namų. Daug kas galėjo nutikti.

– Bet nenutiko, – nukirto Sara. – Sakau tai, nes taip jaučiuosi. Tu Puikioji Magnolija, visai kaip aš ir Enė, Medė, Helena, Dana Sju ir Žanetė. Todėl esi mums beveik kaip sesuo. O šeimos laikosi išvien. – Ji paskersavo į Reiliną. – Tačiau vieną dalyką galėtum padaryti mainais.

Reilina įsitempė. Jau žinojo, ką išgirs. Jos jau kalbėjo apie tai.

– Nori, kad susitikčiau su gydytoja MakDaniels. – Psichologė gydė Enę prieš daugybę metų dėl valgymo sutrikimų ir toliau ją prižiūrėjo, kai tik ši pajusdavo, kad slysta. Ilgiau nei metus stebėjusios, kaip Reilina vis blogėja, Enė su Sara pradėjo spausti ją pasikonsultuoti su gydytoja. Jų maldavimai pastaruoju metu ypač suaktyvėjo. Dabar, suprantama, jos dar labiau stengsis ją įtikinti.

Sara linktelėjo.

– Taip, noriu. Reilina, laikas išsiaiškinti, ar tai tik panikos sutrikimas, ar agorafobija. Ne tik dėl to, kas įvyko šiandien. Tau reikia susigrąžinti gyvenimą. Gal šitas įvykis nutiko ne šiaip sau, o kad pagaliau kreiptumeisi pagalbos, kurios taip reikia.

Reilina jautė nenorą kreiptis pagalbos nuo tos aki-mirkos, kai draugės pirmą kartą apie tai užsiminė. Tikriausiai ji buvo absurdiškai išdidi norėdama įveikti problemą pati. Tačiau tai buvo ne jos jėgoms. Kad ir kas jai darėsi, tai buvo stipriau už ją.

Kol ji kaupė drąsą susitaikyti su pralaimėjimu ir paprašyti pagalbos, įsiterpė Enė.

– Reilina, tai išgydoma, – patikino. – Juk žinai. Rodžiau tau visus tuos tyrimus, kurie skelbiami internete. Tikriausiai gydytoja MakDaniels galėtų dirbti su šeimos

gydytoju, jie rastų tau tinkamą vaistų derinį ir galbūt išmokytų nusiramavimo ir atsipalaidavimo technikų. Neleisk savo siaubingam buvusiam vyrui pavogti iš tavęs likusį gyvenimą. Dabar, kai išsilaisvinai iš jo, reikia mėgautis kiekviena sekunde. Turi susipažinti su naujais žmonėmis, sutikti tokį vyrą, kuris būtų geras ir švelnus, elgtųsi su tavimi pagarbiai, kaip esi nusipelnusi. Visi tau to trokštame.

– Manote, kad sutiksiu tokį vyrą Serenityje? – pasiūšaušė Reilina mažumėlę arogantiškai, kaip ją buvo išauklėjusi motina, Čarlstono aukštuomenės narė, kuri ištekėjo už vietinio gyventoją, o tada suprato įstrigusi Serenityje ir piktinosi tuo kiekviena savo gyvenimo minutę.

– Aš sutikau, – priminė jai Sara ir dirstelėjo į Trevį, šis jai mirkstelėjo. – Kaip ir Enė su Žanete. O Medės, Danos Sju ir Helenos vyrai? Jie visi nuostabūs. Ir, jei neprieštaraus, tas labai išsilavinęs kilmingas gydytojas, kurį sutikai Čarlstone, nebuvo jau toks lobis, tiesa?

Nors jai ir priminė, koks siaubingas buvo Polas Hamondas, Reilina vyptelėjo.

– Prigavote mane, – pripažino ji. – Nors šią akimirką vyrai man rūpi mažiausiai, paskambinsiu gydytojai Mak Daniels. – Kadangi tai buvo žadėjusi jau mažiausiai tuziną kartų, suprato, kad pažadas skamba tuščiai. – Tikrai. Šįkart padarysiu tai, iš pat ryto. Jei nori, galėsi stovėti šalia telefono ir klausytis. Esu skolinga tau, kad palaikai mane, nepaisydama to, kas nutiko.

– Darai tai ne dėl manęs, – pataisė ją Sara. – O dėl savęs. Turi susitelkti į tai. Nenoriu klausytis tavo pokalbio, Reilina. Jei pažadėjai, tai ir tesėsi.

Reilina buvo dėkinga, kad Sara pasitiki jos žodžiu. Tik abejojo, kad nusipelnė pasitikėjimo ar ateities. Tai buvo dar viena pasekmė santuokos su vyru, kuris kumščiais mokė paklusnumo, kol Reilina galiausiai susiprotėjo ir paliko jį. Amžinai jaus gėdą, kad tam prireikė metų, o ne kelių minučių. Slėgė tokia gelianti kaltė, kad tai kainavo kūdikio, kurį nešiojo po širdimi, gyvybę, jog neįsivaizdavo, ar kada palengvės.

Net pati suvokė, kad baudžia save užsidarydama namuose. Polas atlieka bausmę kalėjime, o ji atlieka sau pasiskirtą bausmę čia. Net ir dabar nebuvo visiškai tikra, kad nusipelnė bausmės pabaigos, bet šiandien pavojus dėl jos neveiklumo išaugo – nebegalėjo jo ignoruoti.

2

Moterį, kuri vakar stypsojo ant viršutinio Saros Prais namo laiptelio, Karteris Rolinsas palaikė prabangiai apsitaisiusia snobe, kuri nesivargina nė piršto pajudinti. Jis supyko supratęs, jog ji stoviniavo, o ne ieškojo dingusio berniuko. Tai tik patvirtino pirmąjį įspūdį, kad toji moteris savanaudė, išlepusi, neatsakinga. Jei būtų jo valia, greitai rastų būdą, kaip apkaltinti ją vaiko nepriežiūra.

Deja, atsikraustęs į Serenitį sužinojo keletą dalykų. Tai buvo glaudi, draugiška bendruomenė, besilaikanti išvien. Turėjo to nepamiršti dirbdamas, nebent įstatymas būtų griežtai jo pusėje.

„Sereničio balsas“ nebuvo įtakingiausia radijo stotis valstijoje ar net regione, bet jos savininkas Trevis Makdonaldas ir radijo laidų vedėja Sara Prais – vietinės įžymybės. Tik atvykęs į Serenitį, Karteris išgirdo apie jų labai viešą romaną. Visiems miesto gyventojams, regis, patiko meilės istorijos. Jei Trevis su Sara ketina užstoti šitą moterį, tai Karterio rankos surištos. O sprendžiant iš to, kaip jie puolė vakar ją ginti, nesuvokiama, bet akivaizdu, kad ją palaiko.

Tačiau kitą kartą – jei vėl taip nutiktų – jis nesudvejos pasielgti kitaip, velniop vietinę politiką. Akimirksniu pasitelks vaiko teisių apsaugos tarnybas.

Jo darbas – ginti žmones, ypač nekaltus vaikus. Radus Tomį Praisą, klaidžiojantį vieną, už kelių kvartalų nuo namų, jam sukilo pyktis, todėl nelabai rūpėjo, kas tą auklę palaiko. Kitą kartą jis ją pričiups.

– Ko toks rūškanas? – paklausė jo sesuo Kerė, atsargiai stebėdama, kaip jis ant virtuvės stalo dėlioja daugybę dėžučių su maistu iš vietinio kinų restorano.

– Tiesiog bloga diena, – atsakė jis penkiolikmetei seseriai. Vieną dieną vienam iš jų, jam, Kerei arba kitai seseriai Mendei, teks išmokti gaminti. Jis galėjo tik iškepti mėsainių, vištienos, ar žuvies ant grotelių, o šiaip virtuvėje iš jo nebuvo jokios naudos. Anksčiau Kerė kepavo skanius sausainius su šokolado gabaliukais iš parduotuvėje įsigyto mišinio, bet pastaruoju metu atsisakydavo tai daryti dėl jam visiškai nesuprantamų priežasčių. Mendė mokėjo paspraginti kukurūzų mikrobangų krosnelėje ir iškepti kiaušiniene. Kai jie persikraustė ir Karterio darbo valandos tapo labiau nuspėjamos, jis prisiekė įveikti apgailėtiną jų kulinarinį nemokšišumą, bet kol kas dažniausiai valgė išsineštinį maistą. Deja, Serenityje pasirinkimas buvo gana skurdus.

– Nuo tada, kai atsikraustėme į Serenitį, labai jau dažnai kartojasi tos blogos dienos, – tarė Mendė. Ji buvo jaunesnioji iš mergaičių, už kurias jis tapo atsakingas po tėvų mirties prieš dvejus metus. – Ar ne dėl to ir atsikraustėme į Serenitį, kad tu būtum geresnės nuotaikos? Didysis broli, nepanašu, kad tai padeda.

Karteris susiraukė išgirdęs, kaip ji interpretuoja jo sprendimą mesti policininko darbą Kolumbijoje dėl mažesnės bendruomenės.

– Mes persikraustėme, nes čia geresnė aplinka ju-dviem.

– Kitaip tariant, čia visiškai nuobodu, – paniekinamai atkirto Kerė. – Tu nenori, kad mums vėl kada nors būtų linksma.

– Ne, norėjau, kad būtumėte saugios, – atrėmė Kar-teris, perduodamas dėžutę su Kung Pao vištiena.

– Tai kas tau tą dieną sugadino? – nepasidavė Kerė, dėdamasi į lėkštę šaukštelį ryžių ir kelis daržovių gaba-liukus iš kitos dėžutės. Vos užtektų paukščiui palesioti, bet Karteris susilaikė nekomentavęs. Jo žodžiai neišven-giamai sukeldavo barnį.

– Jei taip saugu, tavo dienos turėtų būti mirtinai nuo-bodžios, – pridūrė ji mesdama iššūkį.

Brolis papurtė galvą.

– Šią popietę buvo dingęs mažas berniukas.

Kerė iškart susigėdo.

– Bet tu jį radai, tiesa? Jam viskas gerai?

– Gerai. Buvo išėjęs ieškoti ledų autobusiuko.

Seseriai, regis, palengvėjo.

– Tai pasibaigė laimingai, – padarė išvadą ji. – Turėtum džiaugtis.

– Aš tik susierzinau, kad jis išvis pabėgo nuo moters, kuri turėjo jį prižiūrėti.

Mendė pažvelgė į jį negalėdama patikėti.

– Na jau! Tu nuolat lakstei iš namų. Mama su tėčiu mums pasakojo. Todėl mama ir pražilo.

Karteris susiraukė. Sesės buvo daug jaunesnės ir jis nesitikėjo, kad jas pasieks pasakojimai apie pašėlusius jo nuotykius, kai jam buvo vos keleriais metais daugiau nei Tomiui Praisui.

– Tai visai kas kita, – pareiškė jis.

– Kuo? – paklausė Kerė. – Mirtinai išgąsdindavai mamą su tėčiu, darydavai tai tyčia. Panašu, kad šitas berniukas tik nekaltai išsiruošė ieškoti ledų.

– Nesupratai esmės. Jam galėjo nutikti kas nors bloga.

– Tau taip pat, – atkirto Kerė. – Ar kaltini mamą su tėčiu, kad leisdavo tau išsmukti?

Karteris suprato nelaimėsiąs šito ginčo. Tiesą sakant, jis retai kada įveikdavo tas dvi. Seserys sugebėdavo paguldyti jį ant menčių greičiau nei kas kitas jo gyvenime. Dar blogiau, dabar, kai jos abi buvo paauglės, pavojai tapo didesni, o Karterio įtaka joms vis dar silpna. Jie visi trys dar pratinosi prie minties, kad dabar jis yra ne šiaip valdingas vyresnysis brolis, o atsakingas už jas.

– Tai visai kas kita, – pakartojo jis. – Buvau vyresnis už tą berniuką. Galėjau pasirūpinti savimi.

– Tau buvo šešeri, kai pabėgai pirmą kartą, – pataisė Mendė. – Tėtis pasakojo, kad sekė paskui tave, kol su-temo. Galiausiai išsigandai kažkokio garso ar šešėlio ir parbėgai namo.

Karteris susiraukė.

– Ar jie jums papasakojo apie kiekvieną kvailystę, kurią esu iškrėtęs?

Kerė įžūliai išsišiepė.

– Ne, jie nutylėjo apie tavo nuotykius su merginomis. Tik žinojome, kad jų būta daug.

– Seni laikai, – atsakė Karteris. Numanydamas, kiek daug košės šios dvi greičiausiai prisivirs, jis galėjo įsivaizduoti, kad artimiausiu metu neturės laiko asmeniniams santykiams.

– Gaila, – pakomentavo susimąščiusi Mendė. – Gal šiek tiek suminkštėtum, jei turėtum merginą. Girdėjau, vaikinams sunku gyventi be sekso.

– Tikrai neaptarinėsime mano seksualinio gyvenimo, – griežtai nukirto brolis, jausdamas, kaip karštis kyla skruostais. Tikriausiai turėtų būti dėkingas, kad mergaitės vis dar mano galinčios su juo kalbėtis apie viską, bet tik ne tada, kai viena tų temų – jo meilės santykiai... arba jų nebuvimas.

Kerės akys sužibo.

– Ei, mes galėtume pamėginti surasti tau moterį, – pasiūlė entuziastingai.

– Man nereikia jokių moterų, – pasibaisėjęs atrėmė jis. – Ir taip reikalų iki kaklo, tad pamirškite apie tai, gerai?

Abi mergaitės patraukė pečiais.

– Kaip pasakysi, – pareiškė Mendė. – Bet jei visą laiką bambėsi, nekaltink mūsų.

Karteris papurtė galvą.

– Gana apie tai. Ir aš nebambu visą laiką.

Kerė ciniškai dėbtelėjo į jį, tada pasisuko į seserį.

– Jam neigimo stadija, tiesa?

– Kuo tikriausia, – patvirtino Mendė.

Jos išėjo, palikusios jį sutvarkyti stalą ir pagalvoti apie tai, kad pastaruoju metu jis tikrai ne pačios džiugiausios nuotaikos. Mintys apie popietės įvykius niekaip jos nepagerino, nuojauta kuždėjo, kad visą naktį prasivartys lovoje svarstydamas, kodėl taip yra. Ar tik dėl to, kas galėjo nutikti Tomiui Praisui? Ar dėl moters, kuriai iškart pajuto antipatiją?

* * *

Rytui įsibėgėjus ir seserims išėjus į mokyklą, Karteris nuvyko į nuovadą, tada pasakė dispečerei ketinąs patruliuoti Serenityje, nebent kas paskambintų ir jo prireiktų kitur.

– Juk neketini važinėti po Tomio Praiso kvartalą, tiesa? – paklausė Geilė Kinkeid.

Karteris suraukė antakius, išgirdęs jos įžvalgų spėjimą.

– Kodėl turėčiau ten važiuoti?

– Dirbu šitą darbą trisdešimt metų ir mačiau, kaip atrodei sugrižęs iš ten vakar po pietų, – paaiškino ji. – Tavo akys buvo tamsios lyg audros debesys. Net pastebėjau porą blyksinčių žaibų.

– O ko tikėjaisi? Radau tą berniuką per kelis kvartalus nuo namų, – gynėsi jis. – Kodėl neturėčiau patikrinti, ar šiandien jį prižiūri geriau?

– Nesakau, kad neturėtum, bet jei kiekvieną atvejį imsi taip giliai į širdį, perdegsi nesulaukęs nė trisdešimtojo gimtadienio, kuris, kiek prisimenu, bus vos už kelių mėnesių.

– Aš tik pasivažinėsiu po rajoną, – pareiškė Karteris. – Nemanau, kad jau reikia susirūpinti dėl mano psichinės sveikatos. Paskambink, jei manęs prireiks.

– Būtinai, – patikino ji. – Beje, Sara Prais šį rytą laidoje gyrė tave išsijuosusi. Taigi, šiame mieste tu dabar tikras didvyris.

Karteris pasvarstė, ką Sara Prais galvotų apie jį, jeigu jis nuspręstų imtis kokių nors veiksmų prieš jos auklę, bet nieko nedaręs išėjo.

Po kelių minučių lėtai riedėjo pro nedidelį vienaaukštį namą, žvalgydamasis kokių nors ženklų, kad vyksta kas nors negero. Girdėjo, kaip krykštauja vaikai vidiniame

kieme, probėgšmais matė Tomį su jaunesne sesute – atrodo, Libe – sūpynėse, kurias supo nepažįstama mergina. Iš išvaizdos ne ką vyresnė už paauglę, bet vis tiek geriau už vakarykštę auklę. Akimirką jį užliejo palengvėjimas. Gal Sara Prais jau atleido tą neatsakingą moterį ir pasamdė kitą vietoj jos. Jei taip, jam nebėra ko nerimauti.

Tačiau, vos šmėkštelėjus šiai minčiai, atsivėrė užpakalinės durys ir kita moteris šūktelėjo:

– Pusryčiai paruošti!

Ji pasuko galvą, pastebėjo jį ir, Karteris būtų galėjęs prisiekti, perbalo. Tinklinės durys iškart užsitrenkė.

Vyras palaukė, kol vaikai su ta kita mergina nuėjo vidun, ir nuvažiavo. Jautėsi sutrikęs labiau nei kada nors gyvenime. Vakar matyta moteris vis dar čia, bet kokį vaidmenį ji atlieka tuose namuose, be to, kad vaikšto išsipusčiusi?

Ji vėl dėvėjo kelnes ir palaidinę, kurie, jis būtų galėjęs lažintis iš mėnesinio atlyginimo, kainavo krūvą pinigų. Kerės ir Mendės, kurios ėjo iš proto dėl aukštosios mados, dėka Karteris gebėjo atpažinti bangius drabužius. Per nelyg daug valandų praleido klausydamasis ašaringų seserų maldavimų nupirkti madingus džinsus ar stilingus batus. Atrodė, kad jos nesupranta, kaip striuka su pinigais nuo tada, kai mirė tėvai, palikę šiek tiek santaupų ir tik minimalią gyvybės draudimo išmoką. Viską sudėjus, vos užteko padengti laidotuvių išlaidas. Karteris neketino liesti pinigų, kuriuos tėvai buvo atidėję mergaičių studijoms. Negana to, kiekvieną mėnesį stengėsi nors kažkiek įnešti į tą sąskaitą, todėl suma, skirta kasdienėms išlaidoms, dar labiau susitraukdavo.

Nei Kerė, nei Mendė, regis, nesuko galvos, kad jis visiškai netinka globėjo vaidmeniui, kurio teko imtis

sulaukus dvidešimt septynerių. Jos retai jam palengvindavo gyvenimą, bet tai kita tema.

Mąstydamas apie milžinišką atsakomybę, su kuria sunkiai dorojosi pastaruosius kelerius metus, Karteris dar labiau susierzino, kad ta auklė vakar tiesiog leido Tomiui pabėgti. Jei sutinki prižiūrėti kieno nors vaikus, tai, dėl Dievo meilės, susiimk ir nesėdėk virtuvėje, vartydama madų žurnalus ar panašiai, kol vaikai daro, ką nori, ir pakliūva į bėdą. Jis juk apvertė savo gyvenimą aukštyn kojomis, kad pasirūpintų Kere ir Mende, argi ne?

Karterį vis dar viliojo mintis pasistatyti automobilį, įsiveržti į namus ir perspėti moterį, kad jei jos draugė nebūtų tokia maloni, jai grėstų kaltinimai dėl aplaidžios vaiko priežiūros. Gal tai atkreiptų dėmesį, kad reikėtų dirbti rimčiau. Bet gal prižiūrėti vaikus – ne jos darbas. Gal ji tik kokia lengvabūdė trumpam apsistojusi giminaitė. Karteris suprato, kad jam reikia daugiau įrodymų – gerai jau, daugiau *informacijos* – prieš rizikuojant savo darbu ir keliant triukšmą.

Jis nusprendė apgalvoti viską per ankstyvus pietus Vortonų užėigoje, vienintelėje vietoje, siūlančioje padorius mėšainius, kuriuos galėjo sau leisti iš menko šerifo pavaduotojo atlyginimo. Paprastai Karteris sau, kaip ir mergaitėms, susitepdavo sumuštinių su riešutų sviestu arba dešra.

Kai jis įsitaisė prie staliuko ant raudono suolo, su juo pasisveikino kokie šeši vietiniai. Nespėjus nieko užsisakyti, prie jo staliuko stabtelėjo meras Hovardas Luisas, su kuriuo susipažino pradėjęs dirbti ir susitikęs su vietinės valdžios atstovais.

– Girdėjau, kas vakar nutiko Saros berniukui. Džiaugiuosi, kad baigėsi laimingai, – tarė meras. – Puikiai padirbėta.

– Pasisekė. Pastebėjau Tomį antroje tikrinamoje gatvėje, – paaiškino Karteris. Jis padvejojo, tada paklausė: – Gal jūs ką nors žinote apie tą moterį, kuri turėjo jį prižiūrėti?

Meras sutrikęs sumirksėjo, tada linktelėjo.

– O, supratau. Auklė tik neseniai baigė mokyklą ir dirba Sarai, kol išvyks studijuoti koledže. Lorė Dženkins. Gera mergaitė.

Karteris papurtė galvą. Tai tikriausiai ta mergina, kurią šįryt matė kieme.

– Ji buvo kiek vyresnė, apie dvidešimt penkerių, sakyčiau, panašaus amžiaus kaip Sara.

Hovardo veidas nugiedrėjo.

– A, tikriausiai kalbi apie Reiliną.

– Nepažįstu tokios, bet tikriausiai tai buvo ji. Aukšta, liesa, tamsiais plaukais. Atrodo lyg nužengusi nuo mados žurnalų viršelio.

– Taip, tai Reilina, – patvirtino meras. – Jiedvi su Sara Prais senos draugės. Taip pat artima Enės Taunsend draugė. Esi ją sutikęs? Ji ištekėjusi už Tajaus Taunsendo, vietinio vaikino, komandos „Braves“ metiko.

Karteris jau anksčiau buvo pastebėjęs, kad įsijautęs meras mėgsta malti liežuviu. Paprastai tušti plepalai vesdavo iš kantrybės, bet šįkart tema jį domino. Jis laukė daugiau informacijos, ir Hovardas jo nenuvylė.

– Tos trys merginos – Reilina, Enė ir Sara – tapo geriausiomis draugėmis nuo tada, kai išmoko vaikščioti, – tęsė meras. – Niekada nematydavome jų po vieną. Kurį laiką Reilina gyveno Čarlstone. Kiek prisimenu, ištekėjo už

gydytojo iš įtakingos šeimos. Vėliau kilo kažkokių bėdų ir ji grįžo į Serenitį. Nuo tada gyvena pas Sara. Kiek girdėjau, retai kada išeina iš namų.

– Tai ji iš tikrųjų gyvena su jais? – paklausė Karteris, stebėdamasi, kodėl moteris, galinti vilkėti tokius prabangius drabužius, norėtų gyventi vienaaukščiame namuke su ne savo šeima. Gal tai kaip nors susiję su rūpesčiais, nuo kurių ji pabėgo.

– Kiek žinau, ji čia visam laikui. – Hovardas Luisas smalsiai sužiuro į jį. – Nemačiau jos pastaruoju metu, bet ji buvo labai graži mergina. Susidomėjai?

– Jokiu būdu, – griežtai nukirto Karteris. – Man tik rūpi užtikrinti, kad ji vėl neleistų tiems vaikams šlaistytis vieniems patiems. Kitą kartą gali baigtis daug blogiau.

Hovardas apniuko išgirdęs jo griežtą toną.

– Jei tau taip neramu, gal reikėtų pasikalbėti su Treviu. Jis tuoj taps jų patėviu ir kaip tik įžengė pro duris. – Meras pamojo jo paminėtam vyrui ateiti prie staliuko. – Tikriausiai susipažinote vakar. Trevis Makdonaldas, Karteris Rolinsas. – Jis pasitraukė į šoną ir pakvietė Trevį prisėsti. – Palieku jus papietauti.

Pasinaudojęs proga Karteris išdėstė savo susirūpinimą vyrui, sėdinčiam priešais jį. Tačiau, jam kalbant, Trevio veido išraiška vis labiau rūstėjo.

– Niekas nemyli tų vaikų ar nesirūpina jais labiau už Reiliną, – pareiškė jis Karteriui. – Neturite net žalio supratimo, apie ką kalbate.

– Bet ji juk nepasirūpino, kad Tomis būtų saugus? – atrėmė Karteris. – Nemačiau, kad vaikščiotų gatvėmis jo ieškodama. Ne, tiesą sakant, ji stovėjo ten ant viršutinių laiptų ir laukė, kol kiti jį suras.

Trevis nutvilė jį atšiauriu žvilgsniu, privertusiu Karterį stabtelėti.

– Maniau, pareigūnai turėtų palaukti, kol surinks įrodymų, prieš puldami daryti išvadas.

– Mačiau visus reikalingus įrodymus, – patikino Karteris, atsisakydamas nusileisti. – Buvo aišku kaip dieną, kas įvyko. Ji nepaisė savo pareigų ir Tomis nuklydo, galėjo palįsti po automobilio ratais, būti pagrobtas ar dar nežinia kas. Manau, turėtumėte dėl to susirūpinti kaip ir aš.

Nors Karteris nupiešė grėsmingą paveikslą, Trevis irgi nesitraukė.

– Ar pastebėjote, kad, net Tomiui sugrįžus namo, Reilina taip ir nenulipo nuo laiptelių?

– Tikriausiai jautėsi pernelyg kalta, – nusprendė Karteris, numodamas ranka į keistą elgesį, kurį, jei atvirai, tuo metu palaikė visišku abejingumu. – Arba bijojo, kad ją ten pat areštuosiu.

– Ne, nenulipo, nes *negalėjo*, – karštai pareiškė Trevis. – Ji kenčia nuo kažko panašaus į agorafobiją, bent jau taip spėja Sara su Ene. Nuo tada, kai atvyko čia prieš gerus metus sumušta iki pamėlynavimo savo smurtaujančio sutuoktinio, nebuvo išėjusi iš namų, išskyrus kartą ar du. Nors trumpai pasvarstykite apie tai, gerai?

Jis palinko arčiau ir nekeldamas balso iššovė paskutinį šūvį.

– Tie laipteliai yra tolimiausia vieta, kiek Reilina gali nueiti nepatirdama panikos priepuolio. Vakar ji pirmiausia paskambino į šerifo nuovadą, o tada man, paskui prisivertė nueiti iki šaligatvio ir kraustėsi iš proto negalėdama žengti daugiau nė žingsnio. Tiesą sakant, jautėsi tokia kalta, kad norėjo išsikraustyti, jog vaikai daugiau nebeatsidurtų tokioje pavojingoje situacijoje.

– Gal ir reikėtų, – burbtelėjo Karteris, nors jau pradėjo matyti istoriją iš kitos pusės, tik dar nebuvo linkęs iki galo patikėti.

Trevio veidas surūstėjo.

– To nebus, – nukirto griežtai. – Be to, Reilina ne auklė. Tiesą sakant, baimindamasi panikos priepuolių, ji primygtinai reikalavo pasamdyti ką nors, kas prižiūrėtų vaikus. Vakar liko viena su jais, nes Lorė buvo trumpam išlėkusi į parduotuvę.

Karteris buvo girdėjęs apie tokias fobijas, bet niekada nebuvo sutikęs asmens, kenčiančio nuo jų. Agorafobija jam visada panėšėjo į pseudomokslinį paaiškinimą, kuriuo žmonės pasiteisina norėdami išvengti to, ko nenori daryti. Turint galvoje, kaip rimtai, regis, Trevis vertino Reilinos atvejį, gal jis buvo neteisisus.

Vis dar skeptiškai žiūrėdamas į Trevį Karteris paklausė:

– Tiesą sakote? Ar tai tikra problema?

Trevis linktelėjo, tada pakilo nuo stalo, taip ir nedirselėjęs į valgiaraštį. Ko gero, prarado apetitą.

– Kitą kartą geriau mažumėlę pasidomėkite prieš pradėdamas daryti išvadas, – pasiūlė mandagiai. – Žmonės šiame mieste nemėgsta, kai atvykėliai pradeda juodinti vieną mūsų. Jei norite nuveikti ką nors gero šioje bendruomenėje, verta to nepamiršti.

Jis nuėjo ir paliko pašnekovą, kuris pasijuto tikru pašlemėku. Gal Karteris ir norėjo gero, bet, po galais, tikrai nebuvo informuotas, kaip Trevis ir sakė. Jam tai bus puiki pamoka. Savo nuostabai, jis suvokė: nors ir neapkaltino Reilinos į akis, jautėsi tarsi būtų skolingas atsiprašymą.

Vieną dieną, kai sugebės nuryti išdidumą, jis atsiprašys.

* * *

Per pietų pertrauką Valteris užsuko į Saros namus. Praėjusią dieną jis pastebėjo kaltę Reilinos akyse ir jį tai privertė sunerimti. Gal jis ir ne pats jautriausias vyrukas žemėje, bet jautė ryšį su ja. Abu jie ėjo duobėtu vieškeliu, vis dar stengdamiesi atrasti savo kelią.

Per visą tą laiką, kai jo santykiai su Sara ir jų vaikais buvo trapūs, Reilina buvo jungiamoji grandis. Ji kalbėjo su Valteriu atvirai, neteisdamą, kaip buvo pratusi, ir taip privertė jį suvokti savo trūkumus. Santykiai su buvusią žmona dabar buvo geresni, iš dalies Reilinos dėka. Valteris nenorėjo, kad ji nerimautų iki išsekimo dėl to, kas nutiko, ir buvo visiškai tikras, kad nerimaus.

– Užsukai įsitikinti, kad vaikai saugūs? – paklausė ji, Valteriui įžengus į virtuvę.

Šis susiraukė.

– Niekada tuo neabejojau, ir tu tai žinai. O dabar liaukis save graužti dėl to, kas nutiko.

Reilina pažvelgė į jį su nuostaba.

– Sara man sakė, kad nepyksti ant manęs, bet nepatikiėjau iki galo.

– Argi nesakiau tau to paties, kai buvau čia vakar?

– Pamaniau, kad gal persigalvojai, turėjęs laiko apmąstyti, kas nutiko.

– Na, nepersigalvojau ir būtent dėl to šiandien atvažiavau. Norėjau įsitikinti, kad žinai, jog nekaltinu tavęs. – Valteris plačiai nusišypsojo. – Kadangi paaukojau savo pietų pertrauką, gal galėtum man paruošti tų savo prašmatnių salotų? Per daug svorio priaugau misdamas Vortonų užteigęs mėsiniais ir Rozalinos picomis.

– Gal jau seniai metas susirasti namus ir pačiam pradėti gamintis pietus? – pareiškė Reilina, nors iškart ėmė traukti iš šaldytuvo salotas, pomidorus ir kitus maisto produktus. – Valteri, dabar, kai jau žinai, kad pardavinėti radijo stoties reklamą sekasi, nebedelsk. Vaikams reikia tikro miegamojo, kad galėtų praleisti naktį pas tave. Kad ir kaip patogiu, viešbutis jiems netinkama vieta, ten gali pabūti ne ilgiau nei valandą ar dvi.

Vyras patraukė pečiais.

– Pripratau prie viešbučio. Pasiūlė padorią mėnesinę kainą, nereikia rūpintis būsto priežiūra ir išlaikymu.

Reilina palingavo galvą.

– Tu tiesiog apgailėtinas. Pernelyg daug metų praleidai aptarnaujamas, tiesa?

Valteris išsišiepė visai nesigėdydamas.

– Tikriausiai. Tačiau tiesa ta, kad neturiu nė dešimties laisvų minučių būsto paieškoms, o tuo labiau pakankamai pinigų pradinei įmokai, – atsakė jis. – Namas Alabamoje vis dar parduodamas, nes nekilnojamojo turto rinka ten išgyvena nuosmukį. Tai miestelis, išaugęs prie fabriko, o žmonės netenka darbų. Jų namus susigražina bankas. Rinka perpildyta, bet praėjusią savaitę galų gale radau perspektyvų pirkėją.

– Na, tada laikas pradėti žvalgytis namų Serenityje, – optimistiškai pareiškė Reilina.

– Tik kai sudarysiu sandorį, – patikino Valteris. – Pernelyg daug dalykų gali nepavykti. Negaliu pasikliauti vien tuo, ką uždirbu radijo stotyje. Atlyginimas ne toks jau ir geras. Trevis stengiasi gauti leidimą stipresniam stoties signalui. Jei pavyks, dar daugiau laiko praleisiu kelyje,

važinėdamas į kitus miestelius, kuriuos pasieks mūsų signalas. Tačiau taip uždirbsiu daugiau pinigų.

– Taip ir ieškai pasiteisinimų, ar ne? – paklausė Reilina. – Tik pagalvok. Kai daug keliauji, dar svarbiau rasti patogius namus, į kuriuos galėtum sugrįžti. – Ji padėjo priešais jį dubenį, tada padavė neriebaus padažo. Jos veido išraiška ragino Valterį paprašyti jo mėgstamo padažo su mėlynuoju pelėsinu sūriu.

Valteris atsidusęs paėmė salotų užpilą.

– Kartais tu tokia įkyri. Blogiausia, kad tau nereikia nė žodžio ištarti.

– Tai tu čia skundiesi, kad priaugai svorio, – priminė jam Reilina. – O dabar dėl būsto. Kodėl tau nepaskambinus Rorei Sju Luis? Ji dabar dirba su savo motina. Paskys jai, ko nori, ir ji aplakstys visur už tave. Tada paskirsi susitikimą ir sužinosi, ką ji rado. Galiu lažintis, kad ji tau padės ir dėl finansavimo. Bent jau galėtum su ja susitarti dėl namo Alabamoje pardavimo, kad tau nebereikėtų sukti galvos. Nebūsi skolingas, nebent pavyktų parduoti.

– Tikrai manai, kad viskas taip paprasta? – nepatikliai paklausė Valteris. – Kiek girdėjau, Rorė Sju nekilnojamojo turto versle naujokė. Tai jos mama žinovė.

Reilinos akyse sužibo šelmiškos ugnelės.

– Tačiau Rorė Sju puikiai geba išsiaiškinti, ko nori vyrai. Lažinuosi, iš kiek nori, kad ji ras būdą, kaip tave patenkinti.

Valteris nuščiuvo laikydamas šakutę ore ir įdėmiai pažvelgė Reilinai į veidą, kuriame staiga atsirado nekalta išraiška.

– Piršliauji? – atsargiai paklausė jis.

– O jei ir piršliauju? Esi laisvas vyras.

– Be jokio laisvalaikio, – pataisė Valteris. – Darbas ir vaikai užima visą mano laiką. Ką tik kalbėjau apie tai.

– Visi vyrai randa laiko moteriai ir seksui, – atkirto Reilina. – Gamtos dėsnis.

– O moterys? – pasiteiravo jis, nukreipdamas strėles į ją pačią. – Sėdi čia užsidariusi jau beveik metus. Kaip sekasi meilės fronte?

Užuot įsižeidusi, kaip jis iš dalies tikėjosi, Reilina tik nusijuokė.

– Ei, aš mielai. Vyrams tereikia mane susirasti.

Valteris įrėmė į ją rimtą žvilgsnį. Nors ji juokavo, jos žodžiai pasirodė nepakeliamai liūdni.

– Tai ne gyvenimas, Reilina, ir tu tai supranti.

Ji iškart surimtėjo.

– Ne pirmą kartą sakai. Jei nori žinoti, šį rytą paskambinau gydytojai MakDaniels. Rytoj ji čia apsilankys. Spėju, pagaliau išsiaiškinsime, kas su manimi negerai.

– Pats laikas, – pareiškė Valteris jausdamas palengvėjimą.

Reilina atsargiai pažvelgė į jį.

– Visi jūs taip manote, – tarstelėjo. – Tačiau nė vienas, regis, nepagalvojate, kas nutiks, jei nebus kaip man padėti.

Valteris pajuto tikrą baimę atsainiai išstartuose žodžiuose ir paėmė Reiliną už rankos.

– Tada tu tai įveiksi, – pasakė pasitikėjimo kupinu balsu. – Tikiu, kad esi tokia stipri, jog susitvarkytum su bet kuo, Reilina. Kalbu nuoširdžiai. Tu, ko gero, stipriausia moteris, kokią aš pažįstu.

Pasijutęs nejaukiai dėl netikėto, bet nuoširdaus jausmo, vyras atsistojo ir atsitraukė.

Sausmedžiu kvepianti vasara

– Turiu grįžti į darbą, kol Trevis nesužinojo, kad sėdžiu čia, užuot pardavinėjęs eterio laiką. Jei prireiktų ko nors, kai rytoj susitiksi su gydytoja, skambink, girdi? Gal aš ir prastas Puikiųjų Magnolijų pakaitalas, bet esu tavo draugas ir turiu platų petį, į kurį gali atsiremti.

Reilinos akys prisipildė ašarų.

– Žinoma, – išspaudė ji. – Ačiū.

Įsėdęs į automobilį Valteris mintyse perkratė viską, kas ką tik nutiko. Jei kas būtų pasakęs, kad jaus nuoširdžius jausmus moteriai, bet visai nenorės įsiversti jos į lovą, būtų pasukiojęs jiems pirštą prie smilkinio. Tačiau būtent tokie buvo jų dviejų su Reilina santykiai. Jie buvo draugai, kurie vienas kitą palaiko, ir Valteris kalbėjo tikrai nuoširdžiai. Jei jai reiktų jo, jis bus čia.

Žinoma, pažįstant Reiliną, greičiau pragaras užšals, nei ji prisipažins, kad jai ko nors reikia.

Sudomino? Pirkite knygą
SAUSMEDŽIU KVEPIANTI VASARA
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Reilina Hamond išdrįso palikti smurtaujančią vyrą ir rado prieglobstį Serenityje. Puikiosios Magnolijos suteikė paramą ir saugumą, kurio taip reikėjo gyjant.

Tačiau, praėjus metams, patirta trauma vis dar neleidžia jaunai moteriai išeiti iš namų. Kai vos neįvyksta nelaimė, Reilina nusprendžia pagaliau kreiptis profesionalios pagalbos.

Palaikoma ir drąsinama draugių ji pradeda nelengvą kelionę gijimo link. Pakeliui sutinka šerifo padėjėją Karterį Rolinsą. Vyras supranta, kodėl Reilina jaučiasi įstrigusi namuose, ir nori, kad jai pasisektų išsivaduoti. Jis net pasiryžęs priartinti išorinį pasaulį, kol ji bus pasiruošusi su juo susidurti.

Reilina ir Karteris tampa vis artimesni. Netrukus Reilinai teks nuspręsti, ar verta rizikuoti nerti gilyn. O gal jiedviem skirta tik viena saldi vasara?

Sherryl Woods tęsia pasakojimą apie antrąją Puikiųjų Magnolijų kartą, plėtodama mažo miesto dramų, artimos draugystės, šeimos susivienijimo temas ir jautriai aptardama socialinius ir emocinius iššūkius. – Lynne Welch

 svajonių knygos	 9 786090 308769	
www.svajoniuknygos.lt	www.facebook.com/svajoniuknygos	PASIDALINK, KAD SKAITAI